

Julia Ventura
Põhineb tõestisündinud lool

„Mul on pere siin maa peal, nad on mu vastu head” (Kiriku lauluraamat).

Võtame varustuse. On aeg „kalale minna!” ütles isa.

Hayden vaatas ringi ja naeratas. Ümberringi oli kõik päikeseline ja putukad sumisesid õhus. Kogu järv oli nende päralt!

Hayden kõndis isa järel auto taha ja tõstis autokastist välja suure kalastustarvete kasti. See oli raske, aga sellest polnud midagi. Ta oleks valmis kandma kas või kaks korda nii rasket, kui see tähendanuks, et ta saab isaga kalale minna.

Landid klõbisesid, kui isa need välja tõmbas. „Näib, et Dan on magama jäänud,” ütles ta. „Kas ajaksid ta üles?”

Hayden hoidis tagasi ohet. „Olgu peale.”

Ta oli peaaegu unustanud, et ka tema noorem vend Dan oli kaasa tulnud. Danil oli kombeks alati ringi joosta ja valjusti rääkida. Ta peletab nii kõik kalad minema!

Hayden pistis pea lahtisest aknast sisse. „Dan, aeg on üles tõusta.”

Kuid Dan magas sügavalt edasi.

Hayden mõtles hetke. Äkki neil veab ja Dan magab kogu selle aja, mil nad kala püüavad.

Hayden vedas kalastustarvete kasti vaikselt kalda äärde.

„Siin on sööt, ussid ja kõik muu.” Isa võttis tema käest kalastustarvete kasti. „Väga hea, aitäh.” Siis vaatas isa üles. „Kus su väikevend on?”

Hayden heitis pilgu auto poole. Ühtäkki jäi ta mõtlema, mis tunne *temal* oleks, kui ta üles tõustes avastaks, et on üksi võõras kohas. Mitte just kuigi hea, arvas Hayden. Õieti hakkaks ta ilmselt kartma. Dan oli kõigest viieaastane.

„Üks hetk, isa. Ma tulen kohe tagasi.” Aga kui ta autos ringi vaatas, oli Dan kadunud.

Hayden ei kuulnud enam putukate suminat. Kõik näis nii vaikne.

„Dani ei ole siin!” hõikas Hayden.

Isa kiirustas kohale ja otsis teda kõikjalt autost.

„Ta kindlasti lihtsalt otsib meid,” ütles isa. „Sellest on möödas kõigest mõni minut. Ta ei saa kaugel olla.”

Hayden püüdis rahulikuks jääda, kuid tal hakkas kõhus keerama.

„Kas ma võin palve öelda?”

„Arvan, et see on väga hea mõte.”

Hayden tänas Taevast Isa oma väikevenna eest ja palus, et nad võiksid Dani kohe üles leida, et too ei hakkaks kartma.

Kui Hayden oli lõpetanud, siis pitsitav tunne südames kadus.

Isa pani käe Haydeni õlale. „Kuhu sina läheksid, kui sina oleksid Dan?”

Hayden pani tähele, et auto teisel pool oli uks avatud. Dan ei olnud ilmselt näinud, et nad on kalda ääres. Hayden näitas isale lähedalolevat rada. „Ma hakkaksin ilmselt seda teed pidi minema,” ütles ta.

Ta kiirustas mööda seda edasi. Iga sekund näis venivat. Edasi minnes jätkas Hayden südames palvetamist. Paari sammu pärast

jõudis ta käänakuni, mille taga märkas Dani.

„Dan!” hõikas Hayden.

Dan pööras ringi ja naeratas. „Kuulge, kuhu te kadusite?”

Aeg sai oma õige kiiruse jälle tagasi. Hayden tormas Dani juurde ja kallistas teda kõvasti.

„Mul on nii hea meel, et me su üles leidsime,” ütles Hayden. Ta ütles südames kiire tänupalve.

Dani nägu oli naerul. „Kus siis kalad on?”

„Tule, ma näitan sulle,” vastas Hayden. Ta kibeles järve äärde jooksmas. „Vaatame, kes saab esimese kala. Ma aitan sul süüa konksu otsa panna.” ■

Artikli autor elab Ameerika Ühendriikides Georgia osariigis.

Kala püüdmis

Hayden ei jõudnud kalaleminekut kuidagi ära oodata. Kui vaid Dan poleks kaasa tulnud. ...